

ملیحه غیور
مسئول مشارکت بانوان حفظ ارزش‌های دفاع مقدس

(پرتو)

غربت زنان شهید هرگز دیده نشد

همه درگیر مسائل زندگی و روزمرگی مان هستیم و رسانه‌ها هر لحظه فرمان و نظام زندگی ما را به این سو و آن سو می‌کشند و هجوم موضوعات در فضای مجازی، حجابی می‌شود برای دیدن مسائلی که شاید نادیدن آن‌ها بی‌انصافی و به دور از معرفت باشد.

رشادت و غربت خانواده‌های شهدای حادثه تروریستی حرم مطهر امام رضا^(ع) و شهید و جانباز شدن سه روحانی مجاهد و هجوم «مفسران همه‌چیزدان» در فضای مجازی، غربت همسران شهدا را زنده کرد. زخم زبان‌ها، همراهی نکردن‌ها و تنها بودن این بانوان ما را به یاد غربت حضرت زهرا^(س) می‌اندازد. علم‌دار غربت، حضرت زهرا^(س) است. راز غربت ایشان کجاست؟ از زمان شهادت پیامبر اکرم^(ص) که زمانی نمی‌گذشت و مردم مدینه فرمایشات حضرت رسول^(ص) را درباره تنها دخترشان شنیده بودند اما چرا حضرت زهرا^(س) غریب بودند؟

غربت ایشان را می‌توان در میان مردم و رشد سیاسی نداشتن جامعه جست‌وجو کرد. مردم عبادت می‌کردند، روزه می‌گرفتند، نماز می‌خواندند و حج به جامی آوردند، اما الگوی معنوی غیر سیاسی و اجتماعی را دنبال می‌کردند. عبادات آن‌ها مسئولیت سیاسی و اجتماعی را در بر نداشت و فقط مسائل فردی و شخصی برایشان دارای اهمیت بود. نبود درک سیاسی مردم آن روزگار، غربت حضرت زهرا^(س) را رقم می‌زد. بحث فک، موضوعی به تمامی، سیاسی بود و حضرت زهرا^(س) قیام و از جامعه و مردم مطالبه حق کرد اما مردم بی‌توجه از کنار موضوع گذشتند زیرا فک، موضوع اجتماعی و سیاسی بود و دغدغه مردم و مسئله فردی آن زمان نبود. موضوع شهادت نیز موضوع اجتماعی است اما به دلیل نابالغ بودن سیاسی جامعه و اولویت دغدغه‌های شخصی افراد، خانواده‌های شهدا غریب هستند. اما این غربت، کرامت دارد. همسران شهدا از ابتدا انتخاب شده‌اند تا همسران مردانی باشند که با عقیده، اخلاق، رفتار و منش خود به باور شهودانه شهادت رسیده‌اند. واقعیت زنان جامعه ما حضور شیرزنانی است که افتخار آفرین‌اند، زنانی که با صبر جمیل خود رسالت همسران شهیدشان را با تربیت صحیح فرزندان به دوش می‌کشند. غربت‌ها را با تقوا و تکیه بر عنایات الهی پشت سر می‌گذارند و به برگزیده شدنشان در عرش الهی افتخار می‌کنند و این گونه به اجر و پاداشی که کمتر از شهادت همسر شهیدشان نیست دست می‌یابند. رهبر معظم انقلاب در آبان ماه ۱۳۸۰ از واژه خاک‌ریز دوم در مورد خانواده شهدا استفاده و درباره اجر و پاداش ایشان می‌فرمایند: شهدا در مقابل دشمنان دین و حقیقت، خاک‌ریز اول‌اند. خاک‌ریز دوم خانواده‌های شهیدانند. پشت سر آن‌ها شما هستید. این رنج‌های شما و این فراق‌ها و غصه‌ها و محرومیت از دیدن و احساس کردن حضور عزیزانتان، پیش خدای متعال اجر دارد. خدای متعال به خانواده‌های شهیدان اجر بسیار بزرگی می‌دهد، به خصوص که آن‌ها ناسپاسی هم نکردند.

عکس تزئینی است

شهربانو

۳شنبه
۲۳ فروردین ۱۴۰۱
۱۰ رمضان ۱۴۴۲ شماره ۳۶۴۰

(۲)

عکس: محسن بخشنده | شهرآرا

(نرگس)

زهرا رنگ‌آمیز
روزنامه‌نگار

همسران شهید؛ دختران حاج قاسم

دشمنان، پسر ما را در مسیر پدرش تربیت می‌کنم. و چه کسی می‌تواند انکار کند در سراسر تاریخ مقدس دفاع از این سرزمین، از دامن شجاع زنانی چون تو، مردان به معراج رسیده‌اند.

آه، خانم جان! تمام دارایی زندگی‌ات را از دست داده‌ای اما به کوری چشم دشمنان، معصومانه تبریک و تسلیت‌ها را پاسخ می‌دهی و خم به ابرو نمی‌آوری و ما، همه زنان این شهر، چقدر دلمان برای تسلائی تو پر می‌کشد.

خوش به حالمان! شهرمان حالا یک الگوی ایثار دیگر دارد، یک تکیه‌گاه معنوی و زلال مثل تو، و خانه‌ات خط مقدم رمزندگی در جبهه مقابله با تحریم‌های ظالمانه و نبرد اقتصادی در حاشیه شهر بوده است و خواهد ماند.

بعد از شهید اصلانی و دارایی، قهرمان‌های واقعی این شهر خانواده این شهیدان‌اند، قهرمان‌هایی که درست در همان آب و خاکی بزرگ شدند که ما در آن زیست می‌کنیم، اما مسیر را گم نکردند و می‌توانند راه بلدمان باشند.

حالا نوبت ماست. حواسمان باشد به دختری جوان که با فرزندان کوچک، در بیست و چند سالگی همسرش را در اوج خوشبختی از دست داده است و شاید هیچ‌کس دیگر جای هم‌صحبتی با او را پر نکند.

حالا نوبت ماست. حواسمان باشد به زینب هشت‌ساله و حنا دوساله.

حالا نوبت ماست که پای کار خانواده و تحقق اهداف نیمه تمام جهادگران شهرمان باشیم.

راستی، می‌دانستید همسران شهید، دختران حاج قاسم بودند؟

جمله آخر را به سردار خادم‌الرضا^(ع) باید گفت: حالا که شما نیستی، چه کسی هوای دخترانتان را خواهد داشت؟

بی‌تردید، در آن زیارت آخر، وقتی شهدای رمضان حرم روبه‌روی ضریح دست به سینه‌ای ستاندند و کبوترها دور سرشان چرخیدند، هنگام «سلام» از دلشان آرزوی همیشگی‌شان گذشت. آه، به گمانم مرغ آمین هم به راه بود و آقا امام رضا^(ع) برای دیدارشان آغوش گشود. این روزها، شهرمان، روزهایی تاریخی را پشت سر می‌گذراند. فتنه‌های یکی پس از دیگری آشکار می‌شوند اما مشهدهای بعد از یک هفته پرتلاطم در آزمونی دیگر سربلند می‌شوند. خبر کوتاه و جان‌گداز است: دو طلبه جهادگر حاشیه شهر آسمانی شدند.

پس از خبر شهادت، مردم و رسانه‌ها ملتهب و بی‌قرار این اتفاق‌اند و مدیران برای تسلی خانواده شهدا در رفت و آمد.

همسر شهید در جواب هم‌دردی تولیت آستان قدس رضوی می‌گوید: «خوش به سعادت همسرم. شهید شد و به آرزویش رسید.» و همه آن‌ها که آمده بودند تا او را آرام کنند و روضه‌ها از صبر زینبی برایش بخوانند، حالا در برابر چشمه‌ای زلال از بصیرت و آگاهی قرار گرفته‌اند.

این صبری‌ها، این دلبرانه‌ها، این عاشقی‌ها را باید ثبت کرد. چقدر زبینه دوست رداى همسری شهید! مبارکت باشد عزیزم!

بانوجان، شاید در این شهر هیچ خیابان، بولوار یا بزرگراهی به یاد فرشتگانی چون تو نام نگیرد، اما مرام تو و اسم تو به عنوان شریک زندگی جهادی یک جوانمرد، ماندگار خواهد شد.

به خاطر می‌سپاریم عشق زندگی‌ات و هم‌زمانش در سخت‌ترین روزهای هجوم ناجوانمردانه معاندان خارجی و نااهلان و ناآگاهان داخلی ایستادند و کاستی فعالیت‌های مدیران غفلت‌زده و خواب‌آلوده را برای مردم جبران کردند.

بانوجان، چه با صلابت گفتی «به کوری چشم